

VROUWEN (OP) POST

Beste redactie,

Ik heb altijd gedacht dat het enkel in geval van wettige zelfverdediging aanvaardbaar was een mens te doden of te verwonden, maar blijkbaar mag je tegenwoordig ook rustig mensen doorkerven die er andere gevoelens en levenswijzen op na houden dan jij wel zou willen.

Ik sta gewoon perplexe wanneer ik de verdikten van twee assisenzaken van deze week naast mekaar zet: een man die zijn vrouw vermoordde en een andere man ernstig verwondde - daarover geen twijfel - wordt onschuldig bevonden en gaat vrijuit, daarbij zelfs algemene sympathie wegdragend, terwijl twee vrouwen die een pasgeboren baby, waar ze geen raad mee wisten, doodden, liefst 10 jaar gevangenis straf krijgen MITS verzachtende omstandigheden !!! In beide gevallen staat het vast dat de beschuldigen de moord wel degelijk gepleegd hebben en in beide gevallen werd de vraag gesteld van voorbedachtigheid.

Ik moet daaruit dus besluiten dat het leven van een volwassen vrouw, moeder van twee kinderen, meer afhankelijk is van de goedwil van haar echtgenoot - vermits deze daar al naargelang zijn emotionele geladenheid mag over beschikken -, meer dan het leven van een pasgeboren baby afhankelijk is van de bereidwilligheid van zijn moeder om hem in leven te houden en op te voeden!

Ik moet daaruit nog veel meer besluiten: wie aan komt draven met rechten van de mens in onze samenleving - voor man én vrouw - verkoopt dus onzin, als je ziet dat men een gehuwde vrouw die inziet dat ze met de verkeerde man getrouwd is en verkiest samen te leven met een andere man dan haar wettige echtgenoot, eigenlijk net goed genoeg acht om af te maken.

Wat raaskal je daar over gelijkheid tussen man en vrouw in het huwelijk, als aan de man toegelaten wordt zijn vrouw het leven te ontnemen, liever nog dan haar een eigen leven te laten leiden!

Wie dacht dat het eigendomsrecht van de man ten opzichte van ZIJN vrouw eroud en gepasseerd is, weze intengendeel gewaarschuwd dat een verlaten echtgenoot naar believen zijn «wederhelft» mag afstraffen.

Let op, gij vrouw, die het aandurft met een andere man beter op te schieten dan met de JOUWE, want de JOUWE zou wel eens kwaad kunnen worden - een vlag van zinsverbijstering krijgen, noemt men dat dan - en je ongestraft vermoorden! Let op, vrouwen, vooraleer je kinderen baart, want ook deze vallen onder de bezittingen van je man waarvan jij er ook een bent, en kunnen een permissie zijn tot criminele daden!

Leer uit de beslissing van deze 24 juryleden, mensen, dat een woedende messenzwaaiende man bij de jury meer genade vindt dan twee vrouwen, die vanwege de illegaliteit van abortus in België, overgaan tot babydood, want de eerste wekt alleen maar ontroering en medeleven, terwijl de laatste 10 jaar de nor invliegen.

Dat is dus de moraal die achter het heilig huisje van «het gezin» steekt! Nu, het spijt mij, maar dat is een moraal die mij, ook een vrouw, doet steigeren!

Ik zou het zeer op prijs stellen indien mijn grieven tegen een dergelijke rechtspraak in uw blad konden verschijnen.

Met dank hiervoor bij voorbaat.

Kati Couck

diskussietribune

In verband met de discussies rond huishoudloon volgt een inleidend stukje dat probeert de problematiek te situeren. In de volgende nummers hopen we op een interessante discussie, waarvoor we bijdragen verwachten.

HUISHOUDLOON

Telkens de aktie van de vrouwenbeweging op het terrein van de «werkende» vrouw komt, rijst ook konkreet het probleem van de «huis»vrouw. Abstrakt is het altijd daar: het is de grond van de situatie van de vrouw in onze maatschappij. Elke vrouw is huisvrouw. Niet elke vrouw is ook «werkende» vrouw. Bovendien werken huisvrouwen ook. Alleen wordt huishoudelijk werk in de kapitalistische maatschappij niet als werk gewaardeerd; het is niet direkt verbonden met een specifiek loon. Een huisvrouw hangt af van het loon van haar man. En hoe lager dat is, hoe harder zij werkt! Daarmee is ook duidelijk dat huishoudelijk werk noodzakelijk is: het houdt de loonarbeider «in werkconditie», het zorgt voor kinderen, d.w.z. nieuwe arbeiders en voortbrengsters van arbeiders. Het onduidelijk, en daarmee alleszins grof ondergewaardeerd statuut van huishoudelijk werk, het gratis en dienstbaar karakter ervan dat verbonden is met een aspekt van liefderijke toewijding (waartoe vooral vrouwen in staat zouden zijn) maken een precies afgelijnd standpunt vaak moeilijk. Sommigen willen - in naam van die liefderijke toewijding - huishoudelijk werk doen herwaarderen. Ze eisen een soort huishoudloon (een soort, want het gaat om belachelijk weinig geld): SPT bijvoorbeeld, een sociaal-pedagogische-toelage en eigenlijk een moeder-aan-de-haard-premie. Onze kritiek hierop is dat het vrouwen vastpint in een traditionele rol. Dat dat soort premies telkens weer opduikt in krisisperiodes, wanneer de vrouwen eerst afgedankt worden of/én geweerd uit het arbeidsproces als ze jong zijn, bewijst dat het een oneerlijke zet is van de staat in dienst van het systeem. SPT en dergelijke zijn achterhoede eisen, die trouwens vooral gedragen worden door behoudsgezinde groepen...

Andere geloven dat huishoudelijk werk noodzakelijk is, maar dat de manier waarop onze maatschappij het organiseert minder en minder noodzakelijk is: nl. een individuele, geïsoleerde en privee dienst in het gezin. Andere arbeid, in de produktie bijvoorbeeld, gebeurt toch gezamenlijk en «maatschappelijk». In bedrijven e.d. Het verschil is dat dat arbeid is waaruit de kapitalist winst haalt. Voor het loon dat hij betaalt werkt een arbeider volledig voor hem. Hij organiseert het werk zo dat de produktiviteit (en dus de winst) ervan stijgt (bv. door verbetering van machines). Dat soort arbeid gebeurde voor de kapitalistische periode, ook in het gezin. Voorbeelden als weven, voedselinmaak spreken voor zich, maar ook zaken als schoenmaken, werktuigen vervaardigen enz. gebeurden in familiaal verband. Die arbeid trok de kapitalist naar zijn fabriek. Huishoudelijk werk liet hij in het gezin. Het wordt gedegradeerd tot werk dat onrechtstreeks verbonden is met het economisch systeem, nl. via het loon. Het interesseert een baas niet hoe een huisvrouw werkt en of ze nu 14, 10 of 8 uur per dag besteedt aan haar huishouden, maar hoe lang en hoe hard zijn arbeider werkt interesseert hem maar al te zeer. Dat een arbeider uitgebuit en onderdrukt wordt door zijn baas is dus zo duidelijk. Ook voor die arbeiders zelf: ze organiseerden zich om er zich tegen te verdedigen. In vakbonden, in partijen. Dat vrouwen, die in de eerste plaats verondersteld zijn huisvrouw te zijn, ook op een eigen specifieke manier onderdrukt worden is niet zo vanzelfsprekend duidelijk. De klassenstrijd liet hen buitenspel tot de vrouwenbeweging terug de vinger op de zere wonde legde. Vraag is nu: welke eisen stellen, welke strijd voeren?

Die manier van huishoudelijk werk doen, daar willen we vanaf. Alle werk kan gezamenlijk gedaan worden, niet alleen wat winst oplevert. Maar gaan we ons doel bereiken door een huishoudloon te eisen? Van wie dan? En met welke direkte bedoeling? Of moeten we hier en nu het gezin laten stikken? Maar hoe doe je dat als de meeste vrouwen en tien tegen één jijzelf ook nog in een gezin zitten met man en/of kinderen (waar je van houdt)? Of eisen we konkrete zaken als kinderkribben, goedkope restaurants en wasserijen? En hoever kom je daarmee als je niet tegelijk strijdt voor een maatschappij waarin die zaken werkelijkheid kunnen worden? Hoe en door wie kan die nieuwe maatschappij er komen? Door de vrouwen en hun strijd alleen? Hoe zit het dan met de klassenstrijd, die bestaat, en de rol van de arbeidersklasse daarin?

Waar precies hebben vrouwen een eigen en noodzakelijke inbreng en dus een eigen organisatie en waar loopt de strijd gemeenschappelijk?

Vragen, vragen, vragen... Tegenover vele hebben de fem-soc groepen al standpunten, maar op vele plaatsen zoeken we nog verduidelijking....

LINKSE VROUWEN-KONFERENTIE:

15 OKTOBER 1978

De traditionele Vrouwendag zal dit jaar weer plaats hebben op 11 november, met als thema «Het Kind».

Na de ervaringen van vorig jaar (het thema was werktijdverkorting en abortus «mocht» niet aan bod komen...) willen wij een soort fem-soc dag organiseren, vóór de Vrouwendag. Dit om te kunnen discussiëren over alle problemen die wij belangrijk vinden, en niet enkel over een opgegeven thema. De discussies zullen op deze Herfstkonferentie tijdens debatten en in werkgroepen kunnen gebeuren.

De Herfstkonferentie is helemaal niet bedoeld om de Vrouwendag te vervangen. Het wordt wel de gelegenheid voor alle fem-soc vrouwen om elkaar te ontmoeten, waaruit dan weer een nauwere samenwerking tussen de groepen kan voortvloeien.

Deze konferentie zal waarschijnlijk in Gent plaats vinden. Over de datum en de standpunten komt er in een volgend nummer wel meer uitleg; alle suggesties zijn natuurlijk welkom!!!